

Katja och Kipa Blomerus, grundare av ett HVB-hem för romska flickor

En dröm går i uppfyllelse!

Få finsk-romska tjejer har på ett så härligt och målmedvetet sätt lyckats med att förverkliga sina drömmar som Katja och Kipa Blomerus. Trots svåra förutsättningar har de idag nått sitt mål, att driva ett eget HVB-hem (hem för vård eller boende) för romska flickor.

Men hur svårt var det och vilka var förutsättningarna?

Är det inte extra svårt att vara en finsk-romsk tjej och studera?

– Både ja och nej. Man har ju både sina plikter och sitt ansvar, till exempel tar vi ju hand om hemmet och våra bröder, berättar Katja.

Kipa fyller i:

– Vi tvättar våra bröders kläder och våra egna. Det kan ju inte våra egna föräldrar göra efter att vi blivit tonåringar.

– Kipa har alltid gillat att gå i skolan. När vi skulle åka hem till släkten i Finland fick vår farmor som vi bodde med alltid tjata på henne. Hon ville inte alls missa skolan. Själv gillade jag inte alls att gå i skolan och gick mest på de lektioner jag tyckte om som musiktimmarna, minns Katja.

– Vår farmor var verkligen mån

om att vi skulle gå i skolan och skaffa oss en utbildning. Hon sade "Det är ingen mening med att räkna med pengar från Socialtjänsten för sitt uppehälle, berättar Kipa.

– Hon är mycket speciell vår farmor. Hon har alltid sålt mattor, dukar, korv, ja allt man kan sälja på olika marknader, sade Katja.

Kipa och hennes storebror gick ut gymnasiet som utbildade kockar. Men den som först började på Sundbybergs Folkhögskola var den skoltrötta Katja.

– En kompis till mig berättade om en yrkesutbildning för romer som skulle starta på Sundbybergs Folkhögskola. Jag kom in på utbildningen till lärarassistent.

Under utbildningen fick de också praktisera.

– Jag och de flesta i min klass fick

efter avklarad utbildning sedan fast arbete på sina praktikplatser.

Kipa hade samtidigt fortsatt med studier på Bibelskolan i Keuruu i Finland. 2002 åkte hon som volontär till Spanien, men hamnade på ett barnhem i Marocko.

– Jag fick ta hand om små barn, från nyfödda till tre år som antingen hade hittats på gatan eller kom från något sjukhus. Vi hjälpte personalen att mata barnen. Vi gav dem också en fysisk närhet som den ordinarie personalen inte hann med. Vi lekte med dem.

Hösten 2002, efter att hon kommit hem från Marocko, flyttade Kipa till Sverige och jobbade ett tag.

– Då fick jag höra talas om lärarassistentutbildningen på folkhögskolan i Sundbyberg där min syster redan gick och jag tog kontakt med Mona Danielsson som är kursansvarig. Hon sade att eftersom jag redan hade en elevassistentutbildning kunde jag hoppa in i klassen som redan gått ett år, säger Kipa.

Hon fick börja i januari 2003.

– Vi avslutade våra utbildningar 2003 och fortsatte att arbeta där vi tidigare praktiserat. Jag trivdes med det. Under den här tiden jobbade vi också mycket ideellt med romska ungdomar i Pingstkyrkan, berättar Katja.

– Vi hade redan då det tänket att romska ungdomar måste in i samhället, förklarar Kipa. Vi sade åt dem hela tiden att de måste försöka ta kontakt.

– Samtidigt upptäckte vi att majoritetsmänniskorna inte alls var lika intresserade av att ha någon kontakt med dessa ungdomar, menar Katja.

Det var under arbetet med de romska ungdomarna som systrarna Blomerus och Seppo Grönfors fick idén om ett HVB-hem för romska tjejer.

**Text och foto:
Bengt O Björklund
www.jamis.se**